

BULETINUL EPISCOPIEI

Buletin informativ al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria, cu reședința la Giula
Apare cu binecuvântarea † Preasfințitului Părinte Episcop Siluan - Anul XIV. Nr. 12 (164), decembrie 2016

SCRISOARE PASTORALĂ

LA SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI - 2016

† SILUAN

din mila lui Dumnezeu
Episcopul Eparhiei
Ortodoxe Române
din Ungaria

Iubitului cler, cinului monahal și drept-măritorilor creștini din Sfânta și de Dumnezeu păzita Episcopie Ortodoxă Română din Ungaria, har, milă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Fiul Său, Cel Născut în ieslea Betleemului și Întrupat, pentru noi, oamenii și pentru a noastră mântuire, iar de la noi părintească dragoste și frățească îmbrățișare!

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Minunea Nașterii Domnului, sub chip smerit de Prunc, în ieslea cea săracă din Peștera Betleemului, se întâmplă și în acest an, înaintea ochilor celor nevăzuți, dar credincioși, ai inimilor și cugetelor noastre, de creștini ortodocși, botezați în Numele Preasfintei Treimi, iar această minune așterne peste lumea întreagă pace și bucurie, din Pacea cea de negrăit și neclintită, a Împărăției Cerurilor.

Astăzi, Cerul și Pământul își dau iarăși mâna peste hotarele firii și ale veacurilor, prin lucrarea cea diafană, dar plină de tărie, a Harului Preasfântului Duh, Cel Care, prin Dumnezeiescul Prunc, chemat Ii-

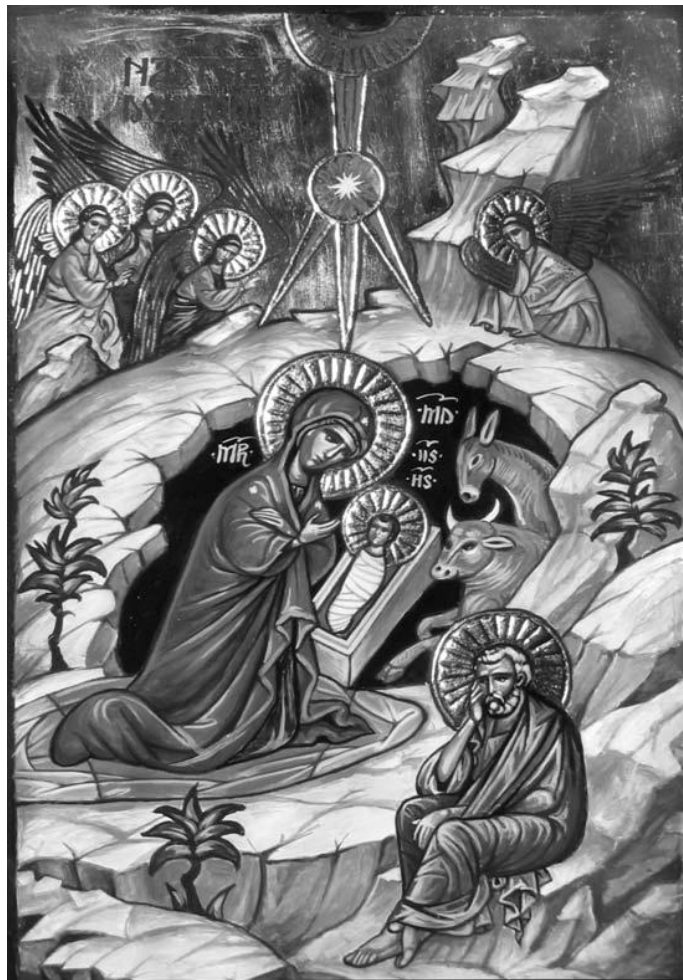
sus (Mt. 1, 21; Lc. 1, 31), îl face cunoscut oamenilor pe Însuși Fiul Tatălui Ceresc, pe Cel de o Ființă și Împreună Veșnic cu Acesta, pe Unsul și Trimisul Tatălui în această lume. Iar Fiul, arătat astăzi lu-

acesta prea lesne a alunecat în păcat, dar Hristos Domnul vine acum la făptura Sa să o răscumpere din moarte și să îi arate drumul mântuirii și nădejdea vieții celei veșnice.

Nașterea Domnului, sau

orașul natal, este, sau ar trebui să fie, în primul rând un prilej de înălțare sufletească, un itinerar spiritual, o întâlnire personală, a fiecăruia dintre noi cu Pruncul Iisus.

Bucuria de a ne face daruri și de a simți, prin atmosfera ce ne-nconjoară, că se apropie un Mare Praznic, trebuie să câștige în profunzime și să-și găsească un sens mai înalt, prin descoperirea în adâncul de taină al inimilor noastre, precum în Peștera din Betleem, a Pruncului Iisus, Care împreună cu Maica Sa au venit și la noi să își găsească sălaș. Să ne bucurăm și noi, împreună cu magii și păstorii, ca cei ce au aflat comoară mare, ce nu se numără în aur sau arginți, ci în Taina comuniunii omului cu Dumnezeu, prin Persoana Pruncului, Care astăzi ne umple sufletele de bucurie și de gingășie, dar odată cu trecerea timpului și creșterea Sa, ne descoperă mai bine rostul Său mântuitor și puterea cea dumnezeiască ce se ascunde-n El, mai valoroase decât prețul material al lumii întregi și al întregului univers, laolaltă. Căci, ce-i va folosi omului să câștige lumea întreagă, dacă își va pierde sufletul său? (Mt. 16, 26; Mc. 8, 36). În felul acesta învățând și noi să cugetăm, vom reuși, măcar și în parte, să trecem de la bucuria comercială și exterioară a Crăciunului, ce strălucește în vitrinele magazinelor de astăzi și în luminițele ce îm-

mii în cetatea Betleemului, nu cruță nimic, nici măcar slava Sa cea dumnezeiască (Filip. 2, 6-8), pe care o ascunde, cu înțeleaptă smerenie, în drumul Său statornic și sigur spre lutul plăsmuit de El odinioară ca om pământean și căruia i-a dat chip dumnezeiesc. Deși

Crăciunul, dincolo de a fi doar o zi de bucurie, o sărbătoare a familiei, un prilej de a ne întâlni, măcar și pentru câteva ceasuri cu cei dragi ai noștri, în atmosfera senină și pașnică a căminului părintesc, în satul românesc de odinioară, sau în

(Continuare în pag. a 2-a)

SCRISOARE PASTORALĂ LA SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI – 2016

(Urmare din pag. întâi)

podobesc frumos străzile, la bucuria mai profundă și lăuntrică, adusă în lume de Nașterea lui Hristos și să înțelegem sensul creștin și adevărat al acestei Sărbători.

Dreptmăritori creștini și creștine,

De fapt această descoperire și trăire nouă pentru unii, adâncită însă pentru cei mai mulți, ce se numesc pe sine creștini, este cu atât mai importantă azi, în lumea tulburată și nesigură în care trăim. Mulți dintre semenii noștri, datorită războaielor ce au cutremurat din temelii țările și orașele lor de baștină, se află pe drumul pribegiei și trăiesc în alte locuri, în condiții foarte sărăcicioase și grele, așteptând prilej sau pricină de a merge mai departe, peste mări și țări, pentru a găsi un trai mai bun. Iar atunci când reușesc să plece, cu prețuri și riscuri imense, prin felul lor de viață și prin conflictul iscat între popoare, culturi și credințe diverse, dar și prin înțelesuri diferite asupra vieții și rosturilor sale, aduc împreună cu ei, uneori poate fără să vrea, teamă și primejdie de moarte, pentru societatea occidentală, pentru Europa creștină de altă dată și chiar pentru întreaga lume. În astfel de situații, destul de des întâlnite în zilele noastre, unii se gândesc, poate pe bună dreptate, la cum am putea face să fie mai sigură lumea în care trăim, cei mai mulți, însă, își dau seama de fragilitatea vieții și parcă sunt mai determinați să îi caute acesteia un sens mai înalt și reazemul divin, singurul în care să își poată punenădejdea toată.

Iar dacă luăm aminte la condițiile de fragilitate și nesiguranță totală, la sărăcia în

care a ales să vină în această lume Însuși Fiul lui Dumnezeu, prin Nașterea Sa într-o iesle săracă, de la marginea cetății, apoi la primejdiile ce i-au amenințat viața încă din fragedă copilărie, prin suflarea ucigașă venită din partea Regelui Irod, ce a adus plângere și tânguire multă în sufletele bietelor mame din Betleem, rămase deodată fără copiii lor, dar și la purtarea de grijă neîncetată din partea Tatălui Ceresc, până la plinierea vremii, dar și după aceea, atunci vom ști și noi unde să aflăm această rază de nădejde și sprijinul de care cu toții avem nevoie. Și care nu ne va scuti de încercările ce trebuie să vină peste fiecare fiu sau fiică a lui Adam, ce vor trăi pe acest pământ, dar împreună cu El toate ni se vor părea mai ușoare, vor trece altfel și vor avea un rost. Vom câștiga apoi, nu bogățiile acestei lumi, ci înțelepciunea și puterea de a ne putea cunoaște Calea, lăsată nouă de Bunul Dumnezeu, pe care vom pași cu bucurie, în ciuda tuturor primejdiilor întâlnite pe parcurs.

Pe Calea aceasta au mers creștinii încă de la început, iubindu-L pe Hristos, mai mult decât orice și prăznuind Crăciunul așa cum se cuvine, căci prin Acesta a venit în lume bucuria.

Însă, deși această Sărbătoare, de bucurie aducătoare, pare să cucerească mai ușor inimile oamenilor și să fie așteptată mai mult de către ei, ea nu este decât începutul unei vieți de jertfă și de sacrificii, presărată cu înțelepciune dumnezeiască, cu semne, minuni și multe vindecări, dar fără a fi nici ea scutită de răutăți și piedici, de griji și multe împotriviri, iar la final de Cruce și de moartea

ce pecetluiau inevitabil viața fiecărui om.

Iubiți credincioși și credincioase,

Crăciunul a fost și este încă un Praznic de mare bucurie, iar noi, românii, l-am întâmpinat mereu cu inima deschisă și glasuri cristaline de colinde.

Nu sunt departe vremurile când în Ajun, cete de copii și tineri umblau din casă-n casă, vestindu-L pe Hristos și Nașterea Sa, iar gazdele îi așteptau cu mare bucurie, simțind că prin colindători a pășit și-n casa lor Hristos.

Astăzi sunt mai puțini cei care refac acest traseu, multe dintre frumoasele obiceiuri din trecut s-au pierdut, iar lumea s-a adâncit mai mult în singurătate, înstrăinare, în griji și-n răutăți. Cei tineri, lipsiți de multe ori de pilde hotărâte de viață în Hristos și petrecând într-un mediu mai profan, lipsit de orizont creștin, dar și de un rost stabil și clar, în viața de familie și în meseria lor, sunt mai expuși ca cei de altă dată și dimpreună cu ei și întreaga societate, care ar trebui să se întemeieze în primul rând pe ei și pe credința în Bunul Dumnezeu.

Așadar, cei care au păstrat cu sfințenie în amintirea lor și-n suflet prezența lui Hristos, a rugăciunii și legea sfințită primită din străbuni, au azi o datorie de conștiință față de fiii și nepoții lor, ca să-i învețe pe aceștia ceea ce și ei au învățat și mai ales, graiul românesc și credința ortodoxă în Bunul Dumnezeu, care sunt mai de preț decât multe alte bunătăți și lucruri pe care le-ar putea da acestora și pe care le-au strâns pentru ei cu multă osteneală.

Casele și averile pământ-

tești și mai ales cele ce nu sunt dobândite prin propria sudoare, se pot pierde la fel de ușor, precum s-au și primit, dar impresiile culese de-a lungul întregii vieți și mai ales bunele deprinderi, dintre care la loc de cinste sunt rugăciunea, dragostea și respectul față de aproapele, de Neam și de Țară, credința în Bunul Dumnezeu, cuvintele și îndemnulurile bune, primite de la părinți, sunt toate la fel de importante ca și celelalte lucruri materiale oferite de ei.

Aceștia îl vor orienta mai bine pe tânărul de azi și îi vor da mai multă cunoaștere de sine și de strămoșii săi, un orizont mai larg în viață și-o seamă de valori, dintre care nu va lipsi credința în Dumnezeu și bucuria sfântă.

Încredințându-Vă aceste câteva gânduri și îndemnuri, rog pe Bunul Dumnezeu să ne ajute pe fiecare în tot ceea ce avem de îndeplinit, iar mai ales acum, la ceas de Sfințită Sărbătoare, dimpreună cu cetele de îngeri, cu strămoșii noștri din cer, dar și cu neamurile de pe pământ, cu colindătorii de odinioară, dar și cei care mai păstrează astăzi cu sfințenie acest frumos obicei românesc și ortodox, să ne bucurăm, zicând și noi, în inimile noastre: „Lăudați și cântați și vă bucurați!”

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor și către Hristos Domnul, Cel Născut în ieslea Betleemului, rugător,

† Siluan
Episcopul Eparhiei
Ortodoxe Române
din Ungaria

Data în Reședința noastră
Episcopală din Giula, la
Praznicul Nașterii Domnului,
în Anul Mântuirii 2016

Aniversarea a 70 de ani de la înființarea Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria - perspective

(Urmare din numărul de septembrie)

Perspectiva pastorală-misonară

După trasarea noilor frontiere după primul război mondial, pentru românimea rămasă în Ungaria, s-a început, între altele, procesul dureros al asimilării. Însă această asimilare are mai multe faze, dintre care pierderea identității religioase-confesionale este poate cea ultimă. În diasporă, și de această categorie se poate socoti și comunitatea românilor din Ungaria, că este ruptă de Patria Mamă, de obicei Biserica este prima instituție care apare lângă omul, care s-a îndepărtat de locurile de baștină, și este ultima instituție, care părăsește locul, unde trăiesc credincioșii sau conaționali săi. Ne confruntăm cu o comunitate, în care cunoașterea limbii materne, a limbii române este tot mai slabă, dar identitatea română ortodoxă se menține mai bine. Sarcina Episcopiei este de a menține și a întări în suflete credincioșilor această apartenență de Biserica Ortodoxă. O posibilitate foarte bună în acest sens a fost introducerea în mod obligatoriu în școlile generale a predării religiei, care deja aduce rezultate pozitive. Din păcate, această inițiativă este contestată în opinia publică din Ungaria. Chiar dacă eventual se va ajunge la scoaterea din programul pedagogic al predării religiei, trebuie militat ca în școlile românești din Ungaria se va putea ține ore de catehizare pentru copii. Tineretul școlar reprezintă viitorul Episcopiei, din rândurile lor vor ieși enoriași parohiilor noastre, și cum am dori foarte mult, și viitori slujitori ai altarelor noastre străbune.

Prezența intensă în mijlocul credincioșilor, mai ales a ierarhului locului, la evenimente festive, culturale, legate din viața comunităților, sau la praznice bisericești, prin care se întărește sentimentul, că credinciosul ca individ, sau parohia ca comunitate religioasă sunt socotiți importanți de către cei care stau în fruntea Bisericii. Este foarte reușit și demn de continuat, ca cu ocazia unui eveniment bisericesc local, este invitat și un alt ierarh din România, care vine și cu un program cultural caracteristic al zonei sale, contribuind astfel la întărirea sentimentului național al credincioșilor. Asemenea evenimente, pe lângă faptul că interesează sentimentul național și confesional, pot să dea un impuls enoriașilor de se familiariza mai bine cu limba română.

În unele parohii a scăzut în mod dramatic numărul enoriașilor, avem însă parohii, unde din diferite motive acest număr arată creștere. Înainte de schimbările radicale politice din Estul Europei, nimeni nu s-a gândit, că la Budapesta, sau la Bătănia se va înmulți numărul credincioșilor, sau că la Seghedin se va înființa o nouă parohie. Astfel, există posibilitatea, că în unele localități din apropierea graniței româno-maghiare se apare români în așa număr, prin care s-ar putea înființa acolo o nouă comunitate. (Dobritănu de multă vreme este

o posibilitate pentru noi.) Trebuie să îndemnăm românii locuitori în localitățile mai mari, ca să încerce să adună alți conaționali, creind nucleul unei eventuale comunități (de pildă Szolnok, Miskolc, Dobrițan). La acest capitol

**Preasfințitul Părinte Siluan,
Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române
din Ungaria,
începând din anul 2007**

se poate baza și cere ajutorul comunităților ortodoxe de alt neam, care de multe ori ne semnalează, dacă se prezintă la ei vreun român.

Perspectiva administrativă-economică

O gravă problemă pentru Episcopia Ortodoxă Română din Ungaria o reprezintă finanțarea ei de către Statul Maghiar. De la introducerea lui până în zilele noastre se vede clar, că sistemul de a oferi 1% din impozitul personal al cetățeanului către vreun cult religios din Ungaria, nu poate rezolva doar parțial finanțarea cultelor. Această sumă, nici prin completarea ei din bugetul statului nu este suficientă de a acoperi toate necesitățile materiale ale bisericilor din Ungaria. Solicitățile Episcopiei, care de multe ori sunt transmise părții maghiare și prin diplomația română, de a subvenționa Episcopia cu suma necesară calculată, sunt mereu respinse. Lipsa independenței financiare a Episcopiei, și în general a cultelor față de stat, este o gravă piedică pentru activitatea normală a bisericilor. Aici e nevoie să adăugăm, că la începutul anilor '90, când a avut loc retrocedarea fostelor averi bisericești, această retrocedare a fost doar parțială, prin care nu s-a putut crea temeiul necesar pentru autonomia financiară a cultelor. În cazul nostru, am primit înapoi puțin din imobilele Fundației Gojdu, iar pământurile bisericești nu au fost retrocedate nici unui cult din Ungaria. Din păcate, în privința problemelor înșirate, nu se poate aștepta

în viitor nici o schimbare mai serioasă, lipsită fiind intenția politică în acest sens. Deși sub activitatea coaliției guvernamentale actuală, din anul 2010, s-a ameliorat puțin situația materială a bisericilor. Există surse sau fonduri în plus, pentru care cultele trebuie să facă concursuri, în general pentru programe bisericești, pentru restaurări, sau programe culturale, dar de multe ori nu se obține finanțare integrală, deci bisericile sunt nevoite de a avea strategii speciale, legături personale pentru obținerea fondurilor necesare. Se poate conta și pe sursele din România, care este un avantaj față de cultele locale, s-au și primit de multe ori subvenționări importante din România. În cazul finanțărilor din România o greutate reprezintă administrarea mai complicată, mai birocratică a veniturilor și a cheltuielilor.

În privința administrației propriu-zise, munca zilnică efectuată la centrul eparhial este exemplară, așa trebuie continuată și în viitor.

Perspectiva culturală

Episcopia noastră, mai ales după schimbarea sistemului politic din Ungaria, s-a implicat și în activitatea culturală a comunității românești din Ungaria. La ora actuală semnele văzute ale implicării în domeniul culturii sunt următoarele:

Site-ul de web al Episcopiei: <http://www.ortodoxia.hu/>, un site bine gândit, actualizat, cu toate cele necesare ale prezenței Episcopiei pe rețeaua Internetului. S-ar putea gândi și la prezența Episcopiei pe rețelele alternative, cum este Facebook-ul, care devine tot mai popular și folosit, dar și criticat de către utilizatori.

Buletinul Episcopiei: la ora actuală a ajuns până la numărul 159 (iulie 2016), din lipsa surselor suficiente apare pe 4 pagini, în format A4 și în alb-negru. Exemplarele, în care apar știrile importante din viața Episcopiei, sunt distribuite prin parohii. După părerea mea, de dorit ar fi apariția regulată lunară, în același format, pe 12 sau 16 pagini, cu știri din viața Episcopiei, a parohiilor și a Patriarhiei, cu studii sau articole mai scurte, și cu una sau două predici rostite de către preoții eparhiei în lunile respective. Pentru aceasta este nevoie de mărirea subvenției primite.

Contact permanent cu organele de presă ale Patriarhiei Române: Trinitas TV, Agenția de Presă Basilica, Ziarul Lumina. Apar cu regularitate interviuri, știri din viața Episcopiei și din viața Ortodoxiei din Ungaria. Săptămânalele românești din Ungaria pun spațiu la dispoziția Episcopiei, care trebuie folosite.

În anul 2014, s-a deschis **Muzeul Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria**, prin care publicul interesat poate primi o imagine despre trecutul nostru.

(Continuare în pag. a 4-a)

Aniversarea a 70 de ani de la înființarea Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria - perspective

(Urmare din pag. a 3-a)

Organizarea anuală de către Episcopie la Giula a festivalului folcloric "La obârșii, la izvor". În toamna fiecărui an, un județ din Transilvania sau din Banat își prezintă tezaurul folcloric în fața publicului românesc din Ungaria. O tradiție care trebuie continuată, dar s-ar putea gândi la organizarea ei în ziua de sâmbătă, când nu se săvârșește Sf. Liturghie, ca din parohiile mai îndepărtate să se poate ajunge mai ușor la program. Se poate înlărgi acest program, declarându-l ca Ziua Episcopiei Ortodoxe din Ungaria: o liturghie cu participarea tuturor preoților din eparhie, unde se pomenesec toți slujitorii cunoscuți ai românilor din Ungaria. După masă, în cadrul programului festiv s-ar putea înmâna o distincție sau diplomă de onoare a acelei persoane, cleric sau mirean, care a avut o activitate importantă depusă pentru Biserică.

Combinarea evenimentelor bisericesti, a hramurilor mai ales, cu programe culturale, o inițiativă care deja funcționează. Desigur, costă bani, dar parohiile, sau autoguvernările locale trebuie să concureze pentru organizarea acestor programe, pentru care Episcopia ar putea asigura pe artiștii, prin contactele ei cu eparhiile din România.

Perspectiva interortodoxă, ecumenică

Prin instalarea primului episcop ortodox român în Ungaria, prin prezența lui permanentă în țară, prestigiul Episcopiei a crescut considerabil, cum și întâistătătorul actual al Episcopiei este apreciat de frații ortodocși. Ungaria este un teren prielnic pentru legăturile interortodoxe, căci Ortodoxia în general este Biserică minoritară în această țară. La evenimentele diferitelor eparhii din Ungaria deseori sunt invitați și reprezentanții bisericilor surore. O inițiativă frumoasă a Episcopiei a fost în anul 2005, organizarea Duminicii Ortodoxie, care a devenit un eveniment tradițional al comunităților din Budapesta, unde în fiecare an, în cadrul unei slujbe arhieresti se comemorează biruința Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor. (În trecutul apropiat, întâistătătorul Episcopiei noastre de trei ori a fost invitat cu ocazia vizitelor patriarhale în Ungaria: 2015 la Pécs, când s-a sfințit de către patriarhul sârb Irineu noua biserică : 11 mai 2016, la aniversarea a 100 de ani de la înființarea parohiei bulgare din Budapesta a venit patriarhul bulgar Neofit : la 24 mai 2016 patriarhul Teofil al III-lea al Ierusalimului la

Szentendre s-a întâlnit cu reprezentanții Ortodoxiei din Ungaria). Atmosfera de frățietate și de respect reciproc trebuie păstrată pentru viitor.

Episcopia din anul 1976 este membru al Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Ungaria. Este reprezentată la programele Consiliului, câteva parohii românești iau parte la Săptămâna Ecumenică de Rugăciune, care se ține în fiecare an, la mijlocul lunii ianuarie. Cu Biserica Romano Catolică din Ungaria relațiile sunt asemenea bune, întâistătătorul actual al Episcopiei, PS Siluan de mai multe

români din Ungaria să simte vocația pentru preoție.

După căderea comunismului în țările Europoei de Est, relația Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria cu România s-au schimbat radical. În timpul comunismului aceste relații efectiv nu au existat. Diplomația română este deschisă spre comunitate, intermediază în rezolvarea problemelor ei, este prezentă la evenimentele comunității și ale Bisericii. Instituțiile competente ale Guvernului României (Ministerul Cultelor, DRRRP), prin fondurile lor finanțează proiectele Episcopiei și ale parohiilor, renovarea bisericilor și a caselor parohiale, care reprezintă o problemă gravă pentru Episcopie. Echilibrul actual al relațiilor cu România trebuie păstrat pentru viitor.

Relațiile cu Ungaria sunt la fel echilibrate, cu două mențiuni. Situația finanțării bisericilor nu este pe deplin satisfăcătoare, sistemul de 1% din impozitele personale sunt insuficiente pentru funcționarea Episcopiei, chiar dacă se mai găsesc soluții pentru îmbunătățirea situației. Statul maghiar nu alocă sume suficiente pentru renovarea bisericilor și a caselor parohiale, care este cea mai arzătoare problemă a Episcopiei. Ca element pozitiv trebuie menționat finanțarea deschiderii Muzeului Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria, prin care s-a îndeplinit un vis de mai multe decenii al Episcopiei. Cu obținerea fondurilor europene s-a făcut o mare parte a renovării catedralei episcopale.

O altă problemă reprezintă încercările Ungariei de a îngloba Episcopia Română, cu celelalte eparhii surori, într-o structură bisericească unguerească. Nu este vorba despre un fenomen numai al trecutului, că nu de mult, prin forțarea semnării unei convenții între stat și biserică, s-ar fi creat o organizație umbrelă, condusă de reprezentantul Patriarhiei Ecumenice, pentru a controla mai bine viața bisericească ortodoxă din Ungaria. Deși existența Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria nu reprezintă nici un pericol pentru integritatea și siguranța Ungariei, trebuie mereu să fim atenți, ca legătura canonică și jurisdicțională a Episcopiei cu Patriarhia Română să nu fie slăbită de vreo încercare de rupe aceste legături.

**Pr. Marius Maghiaru,
Protopop de Budapesta**

**Sărbători fericite!
La mulți ani!**

ori a fost invitat la Procesiunea Sfintei Drepte din 20 august. Și aceste bune relații trebuie păstrate și întărite.

Perspectiva relațiilor cu Biserica Mamă, cu Patria Mamă și cu Ungaria

Prin înființarea la 27 martie 1946 a Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria, s-a restabilit legătura canonică cu Patriarhia Română. Vicariatul a fost administrat ori de Episcopia Aradului, ori de Episcopia Oradei. După reînființarea Episcopiei din anul 1997, ea a ajuns sub jurisdicția Mitropoliei Banatului, iar mai târziu a ajuns sub jurisdicția Arhiepiscopiei Bucureștilor, păstrând legăturile tradiționale cu Timișoara. Episcopia, datorită Biroului de Presă a Episcopiei, apare mereu în organele de presă ale Patriarhiei Române. Cu ocazia evenimentelor mai însemnate, ierarhi din România vin de a sărbătorii împreună cu noi, oferind de multe ori, dincolo de prezența lor personală și pie-se din tezaurul artei bisericești ale eparhiilor păstorite de ei. Se primesc și ajutoare financiare mai mici sau mai mari din partea ierarhilor din România. Asemenea, și Eparhia, prin diferite colecte sau donații contribuie la proiecte ale Patriarhiei (Catedrala Mântuirii Neamului, Fondul Central Misionar, TrinitasTV). Chiar dacă sumele donate din Ungaria sunt mai modeste, simbolizează cel puțin reciprocitatea responsabilității a membrilor Bisericii Ortodoxe Române. Aceste relații trebuie continuate și întărite în viitor. Să trimit preoți misionari din România pentru nevoile sufletești ale credincioșilor din Ungaria, deși ar fi dorit, ca în viitor, și tinerii